

мѣстилъ въ Букурещъ, кждето смѣталъ заедно съ Василь Левски и Каравеловъ да развие по-оживена революционна дейность. Въ Букурещъ Ботйовъ отначало постѣпилъ въ редакцията на „Независимость“, като коректоръ и редакторъ на допискитѣ, обаче, следъ не дълго време, не можейки да добие онази свобода на действие, за която купилъ елъ неспокойниятъ му духъ, решилъ да почне „сатирически вестникъ“.

На 1 май 1873 година излъзълъ първиятъ брой на „Будилникъ“ — „Вѣстникъ сатирически и юмористически“. Обявилъ е срокъ за излизане три пѣти въ месеца: единъ пѣтъ съ карикатури и два пѣти безъ; форматъ 4⁰, стр. 4, абонаментъ за Ромъния 12 фр. Като редакторъ е посоченъ Х. П. Петковъ (псевдонимъ на Хр. Ботйовъ).

Преди „Будилникъ“ сѣ излизали и други сатирически и хумористически вестници, но у никой у тѣхъ сатирата не е била тъй силна, злѣчна и наранителна, като у Ботйова. Още въ програмната статия Ботйовъ подлага на безпощадна критика дейността на чорбаджии, народни дейци, журналисти — на всички ония, които не сѣ били съгласни съ радикалнитѣ идеи на революционеритѣ и въ своята омраза отива до тамъ, че изтъква животнитѣ по-полезни за човѣчеството отъ тѣхъ. Въ „Будилникъ“ сѣ помѣстени статии съ общо-политически характеръ, фейлетони (Хайде на изложбата, Това ви чака и др.), стихотворения (Патриотъ, Гергьовденъ и др.); карикатури; — публицистично и литературно творчество, въ което Ботйовъ е еднакво силенъ и саркастиченъ, въ което не е пропусналъ да не осмѣе, да не обиди, да не изложи съ своя безпощаденъ езикъ нито единъ отъ виднитѣ народни деятели, книжовници, учители, журналисти, да не разкритикува злѣчно нѣкое тѣхно начинание, нѣкое решение на чорбаджии или духовници, да не обсипе съ огънь и жупелъ инициаторитѣ за помирение и съвмѣстна акция на българи и турци.

Сатирата на Ботйова въ „Будилникъ“ е злѣчна, силна, често пѣти преминаваща границата на коректността, не е напълно обективна, но при все това разкривала е нѣкои недѣжи на българското племе, недостатѣци на чорбаджии и книжовници; затова тя не е могла да не бѣде отъ полза за формиращата се българска интелигенция. „Будилникъ“ е трѣбвало да преустанови излизането си следъ четвъртия брой, поради липса на срѣдства.

Ботйовъ продължилъ сътрудничеството си въ „Независимость“. Дори следъ обесването на Левски, Каравеловъ му предлагалъ да приеме редакторството на „Независимость“, обаче той отказалъ, страхувайки се да не би съ това да се ангажира съ политиката на Каравелова, която не